

Trons bön tager Gud på orden

Det är ett skadligt missbruk av bönen, när man i bönen går utom ordet. Många bedja och tro sådant, som Gud aldrig har lovat, vilket är att fresta Herren och bedraga sig själv, såsom om någon ville bedja Gud om dagligt bröd, men icke ville själv arbeta; bedja Gud uppehålla hans andliga liv, men ville själv icke begagna Guds ord; bedja Gud om nåd till helgelse, då han ännu är under lagen, och om kraft till trons frukter, då han ännu icke har tron, ännu icke är inympad i Kristus; eller bedja om en salig ändalykt, då han aldrig i tiden vandrat den vägen, som drager till livet; eller bedja ovillkorligt i saker, där det är ovisst, vad den allvise Guden ser vara nyttigast o.s.v. Allt sådant är att fresta Herren och bedraga sig själv. Tron och bönen måste alltid hava ett löfte av Gud att grunda sig på, eljest äro de fåfänga.

Andra åter hava löften och tillsägelser av Gud om de ting, som de åstunda, men begagna icke dessa löften, betänka dem icke, taga icke Gud på orden, utan gå bort utan både tro och bön; eller ock bedja de, men utan tro på ordet, och bedja så i vädret, bedja ock därför med köld och olust. Detta händer under tiden de redligaste nådebarn. Det är i synnerhet till dessa vi denna gång vilja tala.

Det är en ganska allmän brist och klagan bland Guds barn, att »de icke kunna bedja», såsom de borde och ville. Ofta blicka de med sorg och saknad tillbaka till de första tiderna av deras andliga liv och erinra sig, huru varma, livliga och flitiga de då voro i bönen; varemot de nu dragas med en bedrövlig tröghet, köld och försumlighet däri. Grunden till denna skröplighet är huvudsakligen densamma, som till alla deras övriga brister. De äro icke ännu idel ande, utan ock kött, och köttet har ingen lust till det himmelska. Dock, att de i de första tiderna voro så varma och livliga i bönen, var väl icke en följd av att de då voro rikare på tro och anda; utan, såsom Guds vanliga hushållning är, fingo de då, såsom späda barn, åtnjuta ymniga känslor av nådens sötma, de fingo ligga, som Johannes, vid Frälsarens bröst; varemot dessa känslor nu undandragas dem i den mån, som tron tilltager och behöver övas och provas. Men skulle vår bön helt följa med känslorna och upphöra, när dessa avtaga, så vore det förbi med hela vårt nådeliv. Bönen bör utgå från bättring och tro och icke från tillfälliga känslor.

Det är ock säkert, att de betänkligaste orsakerna till köld och försumlighet i bönen äro de, som komma av brist uti bättringen och tron, eller som bestå i sömnaktighet och otro. Sömnaktigheten gör, att man icke känner och besinnar den nöd, de behov och faror, i vilka man är stadd; och otro gör, att, när man känner nöden och behovet, man icke tillförser sig någon hjälp hos Herren.

Så gå då Guds barn ofta mitt ibland de största faror, utan att frukta någonting, eller ock mitt uti den största fruktan, sorg och nöd, utan att hoppas och begära någonting av Herren, fastän han ännu alltid både vill och kan och gör, vad han har lovat oss.

Sannerligen, icke fattas här nöd och behov – felet är blott, att vi icke se och känna dem. Men icke fattas heller kraft och hjälp, nåd och gåvor hos Herren; nej, han har överflödigt av allehanda krafter och gåvor, som vi behöva. Han har därjämte både vilja och förmåga att giva oss dem; felet är blott, att vi så litet tro och så litet begära av honom. Men du, som ingenting har att bedja av ditt livs Herre och Gud, har du då så mycket du åstundar hava av tro och förtröstan, av glädje i Gud, av förnöjsamhet med din lott, av gudsfruktan, ödmjukhet, kärlek och goda gärningar? Är du så flitig och trogen, som du åstundar vara uti Guds lovsägande, uti bön och åkallan, uti bekännande av Kristi namn? Lider du aldrig av några frestelser och synder, av satan eller av världen? Och är du viss, att satan icke vill göra dig något ont, fastän du själv icke nu ser det? Har du inga medmänniskor, i vilkas andliga eller lekamliga nöd du vill med dina förböner deltaga? Korteligen: är du då så rik, har du så nog, att du behöver intet? Nej, säger du, tvärt om fattas mig mycket.

Men varför beder du icke något av honom, som säger: »Bed, vad jag skall giva dig!» – som säger: »Jag skall hava min lust över dem, till att göra dem gott?» »Ve, ve, du leda otro och vårt förblindade hjärtas mörker, som aldrig tillåter oss åtnjuta och använda det goda, som Gud velat giva oss! Väl vore det värt

att framleta och använda alla medel till stärkande av tron – särdeles för de tider, då mörker, nöd och anfäktning tillstöta, då synden rätt angriper samvetet, då djupen brusa och Gud tyckes vara tusen mil borta, då ingen bönhörelse förnimmes, utan det onda blir värre, ju längre och ju mer jag beder. O, då är det nödigt, att bönen står på någon fastare grund, än på känsla och tycke, att den är en trons bön. Men vad som fordras till en rätt trons bön, det skola vi finna av några de gamla helgonens böner. Se här först i korthet, vad som fordras till en sådan bön.

Det första, som fordras till en rätt trons bön, är, att bönen icke är ditt eget tilltag, utan att du ställer Guds befallning och tillsägelse framför dig och säger till Herren: »Du har befallt mig bedja, jag gör nu vad du själv befallt mig»; eller med David: »Mitt hjärta förehåller dig ditt ord: Söken mitt ansikte. Ja, ditt ansikte, Herre, söker jag» (Ps. 27:8), jag gör nu vad du själv befallt mig.

För det andra, att du icke kommer inför Gud endast med dina egna tankar, ditt eget arga, lögnaktiga hjärtas omdömen om honom, om hans hjärtelag och hans svar till dig; utan att du beväpnar dig med Hans egna ord, betänker och framhåller dessa, så att du kan säga: »Jag begär blott vad du själv tillsagt mig. Gör så, som du själv sagt; ja, gör efter din egen natur och lust! Du har sagt, att du är "nådig, barmhärtig, allsmäktig och sannfärdig", att du skall hava "din lust över oss, till att göra oss gott", att du "bidar att få vara nådelig"; gör då efter din egen natur, din lust och ditt hjärtelag.

Men en sådan bild av Gud skall förnuftet, känslan och satan oavlåtligt vilja rycka ur ditt hjärta, om du blott inrymmer dem den ringaste talan; därför fordras här ofta en hård kamp för att förbliva vid ordet; håll då ögonen utan ringaste sidoblickar fästade vid ordet och tänk så: »Är det icke sant, vad som står om Herren, så gör det mig lika, hur helst det går mig».

»För det tredje fordras härtill, att du icke kommer fram för Gud med din egen värdighet, eller i ditt eget namn, utan att du ställer framför dig din »medlare», i vilken Gud har allt sitt behag – varom snart skall sägas mera.

Och för det fjärde, att du, om möjligt, så ställer din bön, att din sak icke blir liggande på dig och din värdighet, utan på Gud och hans ära; att icke din tro, utan Guds trohet, icke tron i din bön, utan sanningen i Guds löften kommer att stå provet (men detta skall snart förklaras). Allt detta sker genom att taga Gud på orden, eller, såsom David säger, »att förehålla honom hans ord».

Se detta har varit de gamla troshjältarnas konst, när de uti bönen kämpat med Gud, såsom vi se av många deras böner. När patriarken Jakob var i ångest och bävan för sin broder Esaus och hans härars antågande och nu bad Herren om hjälp, sade han: »Min fader Abrahams Gud och min fader Isaks Gud, Herre, du som till mig sade: Vänd tillbaka till ditt land och till din släkt, så skall jag göra dig gott. – Rädda mig undan min broder Esaus hand» (1 Mos. 32:9). Se nu här. Först säger han: »Min fader Abrahams Gud och min fader Isaks Gud, Herre» – liksom ville han därmed påminna Gud om de löften, han hade givit dessa fäder, nämligen att deras efterkommande skulle bliva mycket talrika – och på vilka löftens fullbordan nu Jakobs och hans barns räddning vilade; ty hade de blivit förgjorda, huru hade då det löftet gått i fullbordan?

I åberopandet av Abrahams och Isaks namn ligger dock även den tanken: Om ock jag är ovärdig (v. 10), så tänk dock därpå, att jag är en son till dina tjänare Abraham och Isak, dem du har kära. Vidare sade han: »Du som sade mig: Vänd tillbaka till ditt land, så skall jag göra dig gott», d. ä. du har själv befallt mig företaga denna resa, du skall ock försörja mig. Och du har lovat, att »göra mig gott»; nu, Herre, gäller det dina ords sanning; ty om Esau får förgöra oss, huru blir då det löftet fullbordat: »Jag vill göra dig gott? »Likasom han velat säga: »Icke betyder det så mycket, om *jag* förgås; men – huru går det då med ditt löfte, din sanning, ditt namn och din ära?»

Ett nytt exempel: När Israels barn vid Sinai berg hade förtörnat Herren med att tillbedja guldkalven, och Herren ville förgöra dem, lade sig Moses emellan med brinnande böner, varvid han bland annat sade:

»Vänd dig ifrån din vredes glöd och ångra det onda, du nu har i sinnet mot ditt folk. Tänk på Abraham, Isak och Israel, dina tjänare, åt vilka du med ed vid dig själv har lovat och sagt: Jag skall göra eder såd talrik såsom stjärnorna på himmelen» etc. (2 Mos. 32:12-13). Märk! Han tog icke folkets gärning i försvar, utan erkände dess ondska; som ville han säga: Du har rätt, o Gud, att detta är ett ont och hårdnackat folk, jag kan icke neka det; det är rättvist, om du straffar dem; men – var nådig och tänk icke på vad dessa onda barn förtjänat, utan tänk på dina tjänare Abraham, Isak och Israel, dem du älskar; detta folk är dock dessa dina tjänares barn; och du har givit dem (fäderna) löften, som skulle varda om intet i den stund, du förgjorde deras barn.

Så visste Moses att taga Gud på orden och binda honom vid hans löften. Sådan trons bön är det ljuvligaste skådespelet för Guds ögon. Omsider, v. 12, föreställer Moses sin Herre hans ära och säger: »Varför skulle egyptierna få säga: till deras olycka har han fört dem ut, till att dräpa dem bland bergen och förgöra dem från jorden? »Såsom ville han säga: Käre Gud, det gör mig blott ont om ditt namn och rykte, ifall du förgör folket; jag vill icke, att egyptierna skulle få något skenbart skäl att tala illa om dig; därför skona folket ännu. Det var med sådana böner Moses liksom höll Gud över armarna, så att Herren själv sade till honom i v. 10: »Så låt mig nu vara, att min vrede må brinna mot dem» etc.

Ett likartat exempel på Moses böner finna vi uti 4 Mos. 14. Då Herren för folkets uppror hotade att förgöra dem, kommer Moses emellan med sin förbön. Och även här andrager han, huru egyptierna skulle få höra det, om Herren förgjorde folket, och huru de tillika med andra hedningar då skulle försmäda Herren. Vidare påminner han Herren, att han själv förut hade sagt sig vara *långmodig och stor i mildhet* m.m., och dessa ord förehåller han Herren och beder, v. 19: »Så tillgiv nu detta folk dess missgärning enligt din stora nåd, såsom du har låtit din förlåtelse följa detta folk allt ifrån Egypten och hit.»

I 2 Sam. 7 läsa vi, huru David, sedan Gud hade givit honom och hans hus ett synnerligt löfte om välsignelse och vidmakthållande, framträder för Herren, tager honom på orden och beder honom blott hålla vad han lovat. Efter några hjärtliga betygelser av tacksamhet och salig förödmjukelse säger han omsider i avseende på nämnda Guds löften: »Gör därför ock nu, Herre Gud, det ordet för evigt ståndande, vilket du har talat om din tjänare och om hans hus, och gör, såsom du har talat, att ditt namn måtte varda stort till evig tid», etc. v. 25. Och strax nedanför v. 28-29: »Nu, Herre, Herre, du är den rätte Guden, och dina ord skola varda sanning, och du har tillsagt din tjänare detta goda. Och värdes nu välsigna din tjänares hus, att det blir evigt beståndande inför ditt ansikte; ty du, Herre, Herre, har talat.

Se nu åter här, vad det är att taga Gud på orden. »Herre, du har själv sagt så eller så – och nu, gör så, som du har sagt. Jag begär ingenting nytt, ingenting på eget bevåg, utan blott vad du själv tillsagt mig, själv befallt mig tro och bedja; därför tror jag, och därför beder jag.» »Du är den rätte Guden, och dina ord skola varda sanning.» »Gör blott, såsom du har sagt.

Sådant menade David, då han i tjugosjunde Psalmen sade till Herren: »Mitt hjärta förehåller dig ditt ord: *Söken mitt ansikte*; ja, ditt ansikte, Herre, söker jag. »David var en stor bedjare, varför ock hans Psaltare innehåller nästan idel bön eller samtal med Herren; och här se vi, vad som varit hans bönekonst. Om man t.ex. betraktar den etthundranittonde Psalmen, huru ofta upprepar han icke de orden: *efter ditt ord*, varmed han beder, att Herren blott ville göra efter sina egna ord! *Behåll mig vid liv*, säger han, *efter ditt ord* (v. 25); *upprätta mig efter ditt ord* (28); *din nåd komme över mig, Herre, din frälsning efter ditt tal* (41); *var mig nådig efter ditt tal* (58); *giv mig förstånd efter ditt ord* (169); *rädda mig efter ditt tal* (170). Allt går därpå ut: *Gör så, som du har sagt*.

Så hava vi nu av dessa gamla helgon lärt, huru det tillgår att i bönen taga Gud på orden. Måtte vi även så betrakta och behjärta det, att vi själva kunna få någon lust till samma himlaumgänge! Att taga Gud på orden och förehålla honom hans ord, behövs icke för Gud, utan för oss, för vår svaga tro, till att göra denna stark och brinnande.

Men till det ändamålet är i synnerhet nödigt att icke blott med munnen upprepa trons ord eller Guds

löften, utan framför allt att i hjärtat betrakta dem och vid varje löftesord betänka i synnerhet följande stycken:

Först, *dens egenskaper, som givit löftet*, såsom t.ex. *hans barmhärtighet* – att den är en oförliknelig barmhärtighet, en evig och oföränderlig barmhärtighet, att den är i denna stund densamma, lika varm och brinnande, som när löftet gavs; vidare hans *makt*, som gav *löftet*, att den är en *gudomlig allmakt*; att »för Gud är ingenting omöjligt»; att »Herrens högra hand kan allting förvandla»; att »han förmår göra utöver allt, vida mer än vi begära eller tänka»; och äntligen, hans *sannfärdighet*, som givit löftet, att det är omöjligt, det Gud skulle ljuga; att »han är Gud och icke människa»; ja, att han ock, för att göra oss dess vissare, har med *ed* bekräftat sina löften, såsom aposteln säger: »Då Gud ville fullständigare visa löftets arvingar oföränderligheten av sitt beslut, trädde han med en ed emellan» m.m. (Ebr. 6:17).

Dessa trenne Guds egenskaper, hans brinnande kärlek, hans gudomliga allmakt och eviga sannfärdighet, utgöra, såsom en andens man sagt, *det tredubbla rep*, som Gud medelst sitt ord nedsläppt till oss från himmelen; på det var och en, som omfattar och fasthåller detta, skall alltid räddas och upphjälpas, om ock »vatten går allt intill hans själ», ja, han skall ock sist med detsamma upplyftas till himmelen.

För det andra bör trons bön omfatta, beskåda och framhålla *vår medlares person och verk*, Kristus och hans förtjänst; vi böra betänka, huru Gud älskar och värderar sin *Son* och allt vad *han* har gjort eller förvärvat, samt därför förehålla Gud detta i bönen. Detta heter att *bedja i Jesu namn*. Och Jesus sade: »Allt vad I bedjen Fadern i mitt namn, det skall han giva eder» (Joh. 16). Då Moses bad, sade han: »Tänk på dina tjänare Abraham, Isak och Israel! »Här är den, som är mer än Abraham, Isak och Israel.

Vi skola säga: Tänk på din tjänare *Jesus Kristus*, din älskade Son, vår Herre och löftesmän, och var för *hans* skull nådelig över vår ondska! »Se ej på oss, men på din Son; i oss är idel skräplighet, i honom är vår värdighet, som du vet. »Efter din älskade Son har antagit sig oss, förlöstat, förvärvat och vunnit oss, och efter du älskar din Son och hans verk, så var oss nådelig för hans skull! Icke för *vår* skull, Herre, nej, icke för *vår* skull, utan för *din Sons* skull, i vilken du har allt ditt behag, var oss nådelig och gör oss, såsom du har sagt.

För det tredje, bör trons bön yrka på *Guds namns ära* – sägande med David: *Vem tackar dig i dödsriket?* (Ps. 6) Om du däremot frälser en så stor och ovärdig syndare, som jag är, så skall ditt lov vara stort i evighet; ty ju större synd du förlåter, desto större bevisar sig din barmhärtighet; och ju större den nöd och uselhet är, från vilken du uthjälper, desto större framstår din godhet och din makt; och såsom din nåd är, så skall ock ditt lov och ditt namn varda. Och vad skulle icke Gud göra för sitt stora namns skull? Därför bad ock David så: »För ditt namns skull, Herre, förlåt min missgärning, ty den är stor» (Ps. 25: 11).

På detta sätt åberopa vi Guds ära, när vi föra honom till hans ord; och vad skulle han icke då göra, när hans ära är i fråga? »Han kan icke förmeka sig själv. »Men detta är ock för Gud det allra behagligaste, vi kunna göra honom; ty ju mer vi taga Gud på orden och tro honom, desto mer giva vi honom ära, såsom det står skrivet: »Abraham var stark i tron, *givande Gud äran*.»

Vi hava nu sett, vad det är att taga Gud på orden, samt vad vi hava att betänka vid varje Guds löfte. Nu återstår endast att göra tillämpning och bruk härav, att eftersinna, vilka och hurudana *löften* blivit oss givna, och sedan i all nöd, alla behov och bekymmer, i barnslig tro förehålla Gud desamma, bedjande: *Gör så, som du har sagt!* Men vem kan tälja alla de nådefulla ord, med vilka vår himmelske Fader velat uttrycka sitt kärleksrika hjärta emot oss, med vilka han velat draga de bortlupna, skygga människobarnen till sig?

Till sådant ändamål har han dels uttryckligen befallt oss att i all nöd komma till honom med bön och åkallan; dels ock givit oss de bestämdaste löften och försäkringar om bönhörelse. Han säger själv: »Jag skall hava min lust över dem till att göra dem gott» (Jer. 32: 41). Han bjuder: »Åkalla mig i *nöden*, så vill jag hjälpa dig, och du skall prisa mig» (Ps. 50: 15). »Bedjen, och eder skall varda givet; Söken, och I skolen finna; klappen, och eder skall varda upplåtet» (Matt. 7:7). »Sannerligen, sannerligen säger jag eder: Allt vad I bedjen Fadern i mitt namn, det skall han

giva eder» (Joh. 16: 23). »Åter säger jag *eder*, att om två av eder komma överens på jorden, vilken sak det vara må, som de bedja om, skall den beskäras dem av min Fader, som är i himmelen» (Matt. 18:19).

Och han sade dem ock en liknelse om huru de alltid borde bedja och icke förtröttas, sägande: I en stad var en domare, som icke fruktade Gud och icke hade försyn för någon människa. Och en änka var i den staden, och hon kom till honom och sade: Skaffa mig rätt av min vederdeloman. Och han ville icke till en tid. Men därefter sade han för sig själv: Om jag ock icke fruktar Gud och icke har försyn för någon människa, vill jag dock, emedan denna änka gör mig besvär, skaffa henne rätt, att hon icke till slut kommer och överfaller mig (med böner). Och Herren sade: Hören, vad den orättfärdige domaren säger. Skulle icke Gud skaffa rätt åt sina utkorade, som ropa till honom dag och natt, och visar han icke långmodighet mot dem?» (Luk. 18:1-7).

Hör här, vad den nåderike Frälsaren säger! Då den domaren, som i sig själv var *ond*, kunde med bönen övervinnas och förmås att hjälpa, vad skall icke då Gud göra, som i sig själv är *kärleken*, och som vill begagna en sådan bild för att förmå oss att tro, det han skall höra bön, om vi ock icke kunna anse honom bättre än denne domare!

I Luk. 11: 5–9 framställer Herren en liknelse om en, som går till sin granne vid midnattstid och begär att få låna bröd för en gäst, som anlant, men varvid den, som anlitas, gör någon svårighet vid att stiga upp från sin säng och sina barn. Då slutar Herren så: »Jag säger eder, om han än icke stiger upp och giver honom, därför att han är hans vän, så står han dock upp för hans oförsynthets skull och giver honom så mycket han behöver. Så säger jag ock eder: Bedjen och eder skall varda givet» etc.

Och strax nedanför i samma kap. framställer Herren, huru en fader, när barnet begär bröd eller fisk eller ägg, icke lär giva det en sten, en orm, en skorpion; och slutar så: »Om nu I, som ären onda, förstår att giva edra barn goda gåvor; huru mycket mer skall icke den himmelske Fadern giva den helige Ande åt dem, som bedja honom!»

Vem skulle icke med innerlig trosglädje vid alla behov skynda till en så nådefull Gud och Fader, taga honom på orden och begära mycket, begära allt, som gott är, när han talat så? Vi skulle enfaldigt förehålla honom hans ord och säga: »Du har sagt, att du skall hava din lust till att göra oss gott. Så tag nu till och gör oss gott; gör, såsom du har sagt. »Och även när vi icke kunna bedja med glädje, utan äro stadda i nöd och bekymmer, då skola vi likväl, ja, då i synnerhet, taga dessa hans nådefulla ord med oss och säga: »Du har sagt: *Åkalla mig i nöden, så vill jag hjälpa dig*. Se, Herre, nu är jag i den eller den nöden, därför kommer jag på din befallning och åkallar dig; men gör ock du, såsom du har sagt, att du *vill hjälpa mig*» o. s. v.

Här kunna många och mångahanda bekymmer och behov förekomma, andliga och lekamliga, därför skola vi aldrig glömma det ordet *allt – allt det I bedjen Fadern i mitt namn, det skall han giva eder*; vi skola i alla möjliga bekymmer begagna detta, sägande den ena gången: »Fader, jag har syndat, jag fruktar, att jag förtörnat dig, men, för din älskade Sons skull, förlåt mig efter ditt ord. »Den andra gången: »Fader, jag är så hård, så kall, så död och stel, jag vore värd att lämnas i döden; men, för din älskade Sons skull, uppvärm mig med din nåd – ja, du har lovat att göra och giva *allt*; gör, såsom du har sagt. »Den tredje gången: »Jag är så oskicklig och trög att *bedja*»; den fjärde: »Jag är så frestad till den eller den synden»; den femte: »Jag är i lekamligt behov, jag saknar medel till det nödvändiga» o.s.v.

Korteligen, uti *all* nöd säga vi: Fader, icke för vår, utan för *din* Sons förtjänst och värdighet, hjälp oss nådeligen; och du har själv sagt: *Åkalla mig*, därför åkalla vi dig; och du har själv sagt: *Jag vill hjälpa dig*, därför tro vi det; ty *du är Gud*, och dina ord skola varda sanning; gör då blott, såsom du har sagt.

Men i synnerhet i den onda dagen, då prövningen är hård, nöden stor och Gud länge dröjer med hjälpen, så att all bön tyckes fruktlös, såsom det händer vissa korsskolans barn att i årtal få ropa, dag och natt ropa till Herren, och det onda tyckes vara helt obotligt eller bliva värre och värre, och tålmodet vill tryta; då gäller det, vad Herren Kristus säger om att icke förtröttas, utan alltid bedja; då måste man

åtminstone bedja om undergivenhet och tålmod; ty vi måste bedja, såsom Herren själv bad: »Om det är möjligt, så gånge denna kalk ifrån mig; dock, icke såsom jag vill, utan såsom du. »O, den som då kunde taga Herren på orden i liknelsen om den orätte domaren och säga: »Du har ju själv sagt, att då icke ens en vrång och gudlös domare kan vägra att till slut hjälpa en arm, bedjande änka, den himmelske Fadern mycket mindre skall hava hjärta att vägra hjälp åt sina barn, vilka ropa till honom dag och natt. Nu, Herre, efter dig väntar jag; du är *Gud*, och dina ord skola varda sanning; gör, såsom du har sagt!»

Slutligen: måtte ingen glömma, att på den dyra bönen *Fader vår*, den bön, Herren själv har lärt oss, tillämpa detta, om att förhålla Herren hans ord! Denna i sig själv oförlikneliga bön får egentligen då först sitt rätta värde, när vi besinna, att *Herren själv befallt oss att bedja så*. Vilken tröst och styrka att tänka: Gud måste åtminstone älska och höra *den* bön, som kan själv lärt oss, själv befallt oss bedja, så visst som han måste älska vad han själv gjort!

Är jag stundom vid andra böner oviss, om min begäran är i enlighet med Guds vilja, så får jag åtminstone *då* vara viss, när jag blott begär vad Kristus själv förestavat mig; den gången vet jag, att Gud ock jag äro ense, när mitt hjärtas begär är just detsamma, som är uttryckt i Herrens bön. Alltså har jag alltid en särskild försäkran om bönhörelse vid den bönen. Detta bör jag då förhålla Herren och säga: Du har själv befallt mig att bedja detta. Du har först befallt mig säga: *Fader – Fader vår!* Huru orimligt det än synes mig, att jag skulle vara *Guds barn* ock du skulle vara *vår Fader*; dock, när du själv har så sagt, vågar jag icke förneka det. Du är *Gud*, ock det är *ditt* råd; vem kan stå emot din vilja?

Nu är det just mina *synder*, som vilja förhindra mig att hålla mig för ditt barn; men du har också i samma bön befallt oss bedja: *Förlåt oss våra skulder*. Därav förnimmer jag, att du icke tänkt dig några barn på jorden, som vore utan synder; ävenledes, att det är din mening att förlåta synden, efter du själv befallt oss bedja därom. Alltså, varde mig efter ditt tal: Fader vår, som är i himlarna! Helgat varde ditt namn – bevara oss i en ren lära ock ett kristligt leverne – tillkomme ditt rike – inom oss ock i hela världen – ock ditt rike är rättfärdighet, frid ock fröjd i den helige Ande – ske din vilja o.s.v. Allt detta vill du själv giva; det har du därmed förklarat, att du själv befallt oss bedja så. Fader vår, gör, såsom du har sagt.

Ock nu återstår endast *övningen*. Så många som känna Herren, låtom oss i denna tid bedja ock bedja flitigt. Det är påkallat av stort behov ock åtföljt av stor välsignelse, så väl för var ock en enskilt, som för den arma kyrkan. Käre kristen, gå aldrig från nattens vila till arbetet, och aldrig från arbetet till vilan, utan att tala något med ditt livs Gud. Gör dig detta till en lag – icke för samvetet, utan för köttet, som av sysslorna och trögheten gärna hindras från bönen. Men låt det icke vara blott form och sed, utan hjärtats sak. Låt det icke heller vara nog med morgon- och aftonbön, utan bed ofta, bed alla tider, i ditt arbete, vid din vilostund; bed, när du sitter i ditt hus, eller när du går på vägen, bed i kammaren, i skogen. O, huru saligt, ock o, huru billigt, att de återlösta ock saliga barnen ofta tala med sin Gud! Huru behövt ock huru välsignelserikt! Gud, vår Gud välsigne oss, ock all världen frukte Herren!

– C-O Rosenius

(Femte årgången, år 1846)

© Pietisten 2018

Texterna får användas fritt, helt eller delvis, digitalt eller analogt, kopierat eller tryckt om ditt syfte är att främja Kristi rikes tillväxt.

www.pietisten.com